

אוכנת הסטינות שהחלה נפוצה לאחרונה ברחוב דיזנגוף, ובסרב אנשי הבוהימה - מאיימת להתפשט לחוגים רחבים יותר ויותר; רהפוך לסכנה חברתית חמורה

שלום, כאחת מהחבורה. היא כבר לא ילדה, היא גדולה. ליאורה הביאה איתה, לאחר שבועיים, את חברתה דותי, בתו של רופא מפורסם מנתניה, שרשת גירושיו הסנציוניים הסירה עירה בזמנו את המדינה. גם רותי תלמידה בהדסים, אך גדולה בשנה מליאורה.

★ ★ ★

המישגל הראשון

כך התחיל ההליך. אבל לא כך הסתיים. הישיבות בבתי-הקפה היו רק התחלה. אין ספק שזה מסעיר לשבת שלוש שעות אחר הצהריים בבית-קפה, בבטלה מוחלטת, ולהעביר את הזמן בלעיסת רכזי לוח. אולם גם החידוש שבו זה מחיישן, מכאן מתרמים להצגה יומית. אחר כך למסיבה קטנה — אחר הצהריים, כמובן.

כחוכחה להצלחה — התחיל, ככל הנחת, לברר, בליאורה. ליאורה היא ילדה חריגה. היא מפותחת מבחינה גופנית בצורה לא נורמלית. כשי היא הפכה להיות מוכרת בדיזנגוף, לפני כשנה, היא הייתה בת 13, הציגה עצמה כבת 15, וכולם העירו שהיא מפותחת כבת 17. ליאורה לומדת במוסד החינוכי הדסים. בזמנו, לפני כשנה, היא נראתה כמעט כל אחר הצהריים משוטטת בדיזנגוף. לבדה.

★ ★ ★

כבר לא ירדה

היה רק שאלה של זמן עד שמישהו מיושבי כסית נשא קולו יום אחד וקרא לעברה: "הי, קוקי, אפשר להזמין

זהירות:

בתור

בסכנה!

כשהורים לא יודעים מכלום — אצל אחד החבר'ה. במסיבות חופשי כל אחד לנפשו. מי שרוצה, שותה. מי שרוצה, מעשן חשיש. אף אחד לא מכריח מישהו.

כמה זמן יכולה כבר תלמידת בית-ספר תמימה ומסוקרנת, השואפת לרכוש את מקומה בחברה — לעמוד בפני הפיתוי? היא מנסה בתחילה כוסית משקה, אחר כך סיגריות. לפני שהיא יודעת מה איתה, היא כבר מעשנת חשיש — מבלי שיעישה אולי אף פעם בחייה סיגרית רגילה. היא גם רואה מה הולך במסיבה בתחום הפעילות המינית. מיוזמים תמימים הופכים להתלספיות כבדות. כשהיא פותחת, ב' מיקרה או שלא במיקרה, את הדלת לחדר השינה, היא מוצאת זוג במיטה. לפעמים יורדת מזוג. היא משווה את זה עם חוויותיה בין חבריה, שהנועזים ביניהם מנסים לא חנו את ידה לפעמים.

בנסיבות רגילות, ספק רב אם היתה מתפתה. כשהיא תחת השפעת החשיש, זה קל יותר, במקום או במאחר, היא מקיימת את המישגל הראשון שלה.

★ ★ ★

חשיש במקום סוכר

מסיבות הקטנות והגורליות הן כולן, מתארגנות לרוב בצורה ספונטאנית. האמת המרה היא שלא קיימת איזו רשת סודית ותורשתית של נואפים מוזקנים גיממפתיולולטות, דוגמת בלטהורדים ה' מפורסם בצרפת. האמת המרה היא, שלוא יזמו הקטניות את הצעד הראשון של יציאתן

אותן לקוקה-קולה, או שאת עדין ביישנות מדי?"

הזאב שזיכר היה עתיר-נסיון. הוא ידע את הגישה הפסיכולוגית הנכונה. האתגר נענה: "מה יש לי להתבייש?"

ליאורה התיישרה לשלוחן בשלוחת-נפש, אולם ליבה מפרפר בעוז. בשולחן סמוך ישב שחקן מפורסם, אליג'ונער נערץ, ש' פעם העזה לשלוחה לו מכתב הערצה אנונימי. ופתאום — היא במרחק מטר ממנו. "מה שמך?" "ליאורה."

השיחה התפתחה וקלחה בעירונות. בת כמה את, מה זה, אין שיעורים בבית-ספר, איזה שחקן את מעריצה, מה את עושה ב' ערב, מה דעתך על אהבה חופשית, מה את חושבת על עישון סמים. שיחה חופשית, שאלות סתמיות, פילוסופיות. ליאורה מרגישה את עצמה נורא חשובה. היא חברה מסביב לדון וזאן מסתכלים במישגל חק בחיך סלחני, כאל בדיחה מוצלחת.

השעון מעיר את ליאורה מעולם החלום. מות, היא מוכרחה לחזור הביתה. הוריה לא יודעים על הבילוי החושש שמצאה. הם גם לא ידעו זמן רב.

כשהיא חוזרת למחרת, מברכים אותה הכל כבר כידודה ותיקה. הפעם מתקדמים שלב אחד קדימה. לא נשארים בבית-הקפה, אלא הולכים לראות סרט במועדון הסרט הטוב. כולם מחמיאים לבן-זוגה על החברה ה' חדשה שלו. ליאורה מתמוגגת. עולם ה' קסמים נפתח בפניה. כל השמות המפורסמים הפכו פתאום קרובים, בטוח מגע ידה. כל אלילי הזמר והמישחק, עליהם היתה חולמת בשיעורים — מברכים אותה ל'

כמה נספחים רוצים להצטרף. אנחנו משת' ררים אותם בתירוץ שהדירה היא בת חדר אחד בלבד ואין מקום — וזוים.

"לדודו יש דירת-גג. הייתי כבר הרבה פעמים בה. כשאין לי איפה לישון, אני באה אליו. דודו הוא בן 24, ותמיד בעניינים הוא אוהב להתווכח על פוליטיקה, יש לו דעות קיצוניות. גם במין יש לו דעות קיצוניות. הוא סוטה גמור. פעם הוא ניסה לעבוד עלי שאכנס למיטה עם לסבית יור' עה והוא יסתכל בנו. למרות שהייתי גבוהה, צחקתי ממנו.

"הגענו לדירה. דודו הוציא מהגגון את המיקסטר המיוחדת. פיות רבים עישנו כבר מהמיקסטר הזו. אנחנו קוראים לה מותק. דודו קיבל אותה במתנה מחתיכה אמריקאית שגרה אצלו.

"באותו יום היו בינינו שתי ילדות חדשות, אחיות. אחת טרם מלאו לה 14, וה' שניה בת 17. שתיהן יפות, עצובות משום מה, וקצת חוששות מן העומד להתרחש. (המשך בעמוד 22)

רת קשרים לעולם הבוהימה, היו ממשיות עד היום להישמר מצרות.

מסיבה מתוכננת מראש, עם מוזמנים וכדור' מה, אינה כיום באופנה. כיום מחליטים שלושה-ארבעה זוגות, תוך כדי ישיבה ב' בית-קפה, שמשעמם ומה בדבר מסיבה קט' נה. יש בסביבת הכיכר כמה דירות-גג ש' המכר כבר למוסדות מוכרים בהקשר זה. תופסים אם כן מוגיות וזוים. מספרת זויה, בת 17, מעיירת-העולים בדרום, הלומדת ב' סמינר בת-לאביב:

"ביום שישי אחר-הצהריים ישבנו בכסית. היה די משעמם בסך הכל. אותם פרצופים, אותן בדיחות, אותם מלצרים. כולם מש' מציגים כרגיל, מישהו מספר שברדיו הודיעו על שני חיילים שנהרגו, איום ונורא, אומ' רים כולם, וממשיכים לשחות בשלוה.

"בערך בשלוש מציע דודו, בן-עשיריים מפונק, לעשות תה של פייוו אויג'ונק עם נפאט — חשיש — במקום סוכר. הרעיון מתקבל בתשואות. היינו בערך עשרה חב' ריה מסביב לשני שולחנות. משלמים וקמים.